

Arrest

nr. 300 325 van 19 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 28 februari 2022.

1.2. Op 14 juni 2023 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Zijn advocaat was aanwezig.

1.3. Op 23 augustus 2023 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

U, R. S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtoun te zijn. U bent geboren in het dorp Shehk Maidan, in het district Heskah Mena, in de provincie Nangarhar.

Uw vader werd ongeveer vijftien jaar geleden malik van uw dorp en werd hierdoor bedreigd door de taliban en Daesh. Daesh belden uw vader tweemaal om hem te vragen te stoppen met zijn werk. Ongeveer acht jaar geleden werd uw vader het hoofd van het Nationale Solidariteitsprogramma (NSP) in uw district. Hij werd hiervoor bedreigd door de taliban omdat hij met de ongelovige overheid samenwerkte en dook hierdoor soms onder. Ongeveer drie maanden voor de val van de overheid (dd. 15 augustus 2021) ontving uw vader een uitnodigingsbrief waarin de taliban hem vroeg zich aan te sluiten. Ongeveer een maand later ontving uw vader een eerste dreigbrief en nog een maand later ongeveer kreeg uw vader een tweede dreigbrief. Uw naam werd vermeld in deze laatste dreigbrief omdat de taliban erachter kwamen dat u uw vaders werk uitvoerde in zijn afwezigheid. Een dag voor de val van de overheid besliste uw vader om te vluchten en vertelde uw moeder dat u ook moest vluchten. Toen u die dag thuis aankwam hoorde u van uw moeder dat uw vader reeds vertrokken was en dat u ook moest vluchten. U vertrok de volgende ochtend.

U verliet Afghanistan de dag van de val van de overheid (dd. 15 augustus 2021). Uw reis via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk heeft ongeveer vijf maanden geduurd. U kwam aan in België op 27 februari 2022 en u diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende originelen neer: uw taskara, een oproepingsbrief van de taliban, twee dreigbrieven van de taliban en uw medisch dossier. Ook legde u volgende kopieën neer: uw vaders taskara, een foto van uw vaders stempel als malik en documenten met betrekking tot het werk van uw vader voor het Nationaal Solidariteitsproject.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakte evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst bestaan er ernstige twijfels over uw persoonlijke profiel. Zo stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u geboren was op 28 februari 2005 (Verklaring DVZ, nr. 4, p. 6) en bij aankomst in België zeventien jaar oud was. Volgens de leeftijdtest uitgevoerd door het Algemeen Ziekenhuis Sint-Jan Brugge-Oostende AV op 3 maart 2022 was u op dat moment echter 20,25 jaar oud met een standaarddeviatie van 1,59 jaar. Dit wil zeggen dat u bij aankomst in België minstens 18,5 jaar oud was. Toen u op het CGVS met deze vaststellingen werd geconfronteerd, verklaarde u de uitslag van het onderzoek te aanvaarden en de wet te respecteren, maar stelde u ook dat uw echte leeftijd achttien jaar is en dat u nog minderjarig was bij aankomst in België (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 14.06.2023 (verder NPO), p. 8). Hieruit kan geconcludeerd worden dat u bewust gepoogd heeft de Belgische asielinstanties te misleiden wat betreft uw leeftijd. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Verder moet worden opgemerkt dat u er niet in slaagt het profiel van uw vader als malik van uw dorp aannemelijk te maken. Vooreerst is het opmerkelijk dat u op de DVZ niet vermeldde dat uw vader malik

van uw dorp was. Dit is opvallend aangezien u tijdens het gesprek op het CGVS verklaarde dat uw vader werd bedreigd door de taliban en Daesh omdat hij in zijn hoedanigheid als malik contacten had met overheidsinstanties en garant stond voor mensen die het leger wilden vervoegen (NPO, p. 13). Ook dit vermeldde u niet op de DVZ.

Daarnaast is uw kennis over de werkzaamheden van uw vader als malik bijzonder vaag en waren uw verklaringen zeer oppervlakkig. U verklaarde dat uw vader ongeveer vijftien jaar geleden malik werd toen hij hiervoor werd aangeduid door alle ouderen van het dorp (NPO, p. 13). U stelde dat uw vader jirga's organiseerde als er problemen waren tussen de dorpelingen. Gevraagd hoe uw vader problemen oploste zei u niet exact te weten hoe hij dit deed, maar dat hij naar de andere ouderen belde en luisterde. Gevraagd of u zich een zaak herinnerde, bleef u vaag en zei u dat iemand een probleem had op zijn veld, maar verder wist u er niets meer over. Uw vader luisterde naar hun, nam een beslissing en loste het op. Gevraagd wat de oplossing was, antwoordde u dit niet te weten (NPO, p. 13). Dat u zich geen enkele zaak concreet herinnert is gezien het feit dat uw vader gedurende meer dan vijftien jaar malik was zeer merkwaardig te noemen. Verder legde u een foto van de malik-stempel van uw vader voor. Men kan uit deze foto echter niet afleiden dat de stempel tot uw vader behoorde. Van u kan niet worden verwacht dat u alle details van uw vaders activiteiten kan weergeven, toch kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u over meer gedetailleerde kennis beschikt in dit verband aangezien u jarenlang thuis hebt gewoond tussen andere familieleden, uw vader thuis woonde, u maandelijks contact heeft met uw moeder (NPO, p. 9) en u stelt voor uw leven te vrezan omwille van deze activiteiten (NPO, p. 7). U maakt, gelet op bovenstaande vaststellingen, niet aannemelijk dat uw vader werkzaam was als malik van uw dorp.

Daarnaast slaag u er ook niet in het profiel van uw vader als hoofd van het NSP aannemelijk te maken. Uw verklaringen over de gang van zaken binnen het NSP zijn moeilijk in overeenstemming te brengen met de beschikbare informatie over het NSP. U verklaarde dat uw vader ongeveer acht jaar geleden ($\pm$ 2015) werd aangeduid als hoofd van het NSP in uw district, Heskah Mena. Echter, uit artikels over het NSP (deze werden aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat het project in 2016 zijn laatste fase inging, en dat ieder individueel project maximum drie jaar per dorp duurde. Dit wil zeggen dat het NSP ten laatste voltooid was in 2019. Dat uw vader nog tot aan de machtsovername als hoofd van het NSP werkte komt dus niet overeen met de beschikbare informatie. Ook legde u een aantal documenten neer ter ondersteuning van uw vaders functie binnen het NSP. Hier moet echter opgemerkt worden dat er op de aanbevelingsbrief van 'engineer A. W. H. Capt' staat dat het project opstartte op 11 januari 2011, en dat uw vader dus meer dan twaalf jaar geleden jaar geleden begon met werken voor het project. Dit is echter een verschil van meer dan vier jaar met uw verklaringen. Bovendien staat er in de brief geschreven dat uw vader werd toegewezen aan A. W. H. Capt, het hoofd van de Plattelandsontwikkeling en Rehabilitatieafdeling Netwerkmisssie. Er werd bovendien nergens vermeld dat uw vader het hoofd van het NSP was in uw regio. Verder legt u nog een ander document voor van het NSP waarin staat dat Engineer A. W. H. de 'director of the Rural Rehabilitation and Development Directorate' is. Van uw vader wordt geen melding gedaan. Bovendien dateert dit document van 12 juni 2006. Dit is een verschil van meer dan negen jaar met uw verklaringen. U kon verder ook niet veel zeggen over de documenten die in het Engels geschreven werden en had dit ook niet laten vertalen (NPO, p. 5). Het CGVS benadrukt dat van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen aflegt over uw vervolgingsfeiten en dat u ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft. Deze vaststellingen bevestigen bijkomend dat er aan het werk van uw vader bij het NSP geen geloof kan worden gehecht. Aangezien u verklaart dat het werk van uw vader één van de oorzaken van uw problemen met de taliban vormt wordt, het geloof in uw asielmotieven ernstig aangetast.

Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het profiel van uw vader, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat u bepaalde taken in opdracht van uw vader uitvoerde. Zo moet in eerste plaats worden opgemerkt dat het opvallend is dat u op de DVZ nooit vermeld heeft dat u uw vader hielp met zijn werk in zijn afwezigheid. Hiermee geconfronteerd zei u dat u niet genoeg tijd had (NPO, p. 22-23). Dit antwoord is geen verschuiving voor de vastgestelde merkwaardigheid. Dat u hiervan bij de DVZ geen melding heeft gemaakt doet al in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent. Daarnaast werd er u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS immers gevraagd of alle informatie die u gegeven had op DVZ opnieuw werd voorgelezen en of dit klopte. U stemde bij beide vragen in (NPO, p. 3). Verder bleek uw kennis over de taken die u moest uitvoeren oppervlakkig en vaag.

U stelde dat uw vader u belde om bepaalde documenten te gaan afgeven. U wist echter niet welke documenten dit waren, aan wie u ze moest geven, waarvoor ze dienden en wie deze hadden aangevraagd (NPO, p. 11). Ook is het heel opmerkelijk dat uw vader u vroeg om deze taken uit te voeren. Uw vader

werd namelijk meermaals bedreigd omwille van zijn functies als malik en hoofd van de NSP en dook hierdoor ook meermaals onder (NPO, p. 15). Dat hij u vroeg om zijn taken over te nemen is gezien de onveilige situatie waarin uw vader zich bevond niet aannemelijk. Door zijn taken aan u door te geven bracht hij u ook immers in gevaar. Gevraagd of dit niet gevaarlijk was, antwoordde u instemmend, maar dat u het deed om het land te dienen (NPO, p. 22). Dat uw vader zo onvoorzichtig omging met uw veiligheid komt gezien de door u geschetste situatie niet aannemelijk over.

Waar u nog aanhaalt dat uw vader verschillende brieven van de taliban heeft ontvangen, moet op verschillende vaststellingen worden gewezen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover ondergraven. Vooreerst komen de data die op de dreigbrieven staan niet overeen met uw verklaringen. U verklaarde dat uw vader de uitnodigingsbrief ongeveer drie maanden voor uw vertrek ontving, dat hij de eerste dreigbrief ongeveer twee maanden voor de val van de overheid ontving en dat hij de tweede brief ongeveer anderhalve maand voor de val van de overheid ontving (NPO, p. 6). Dit klopt echter niet met de data die op de brieven staan. De uitnodigingsbrief zou op 14 januari 2021 verstuurd zijn, wat vier maanden voor uw verklaarde datum ligt. De eerste dreigbrief zou op 14 mei 2021 verstuurd zijn, wat een maand voor uw verklaarde datum ligt. De tweede dreigbrief werd volgens uw verklaringen ongeveer anderhalve maand na het ontvangen van de eerste dreigbrief verstuurd, net voor de val van de overheid en dit klopt opnieuw niet met de data die op het document vermeld staat. De tweede dreigbrief zou namelijk op 13 juli 2021 verstuurd werden, dit is ongeveer een maand voor uw verklaarde datum. Verder verklaarde u ook dat uw naam enkel in de tweede dreigbrief werd vermeld (NPO, p. 5). Uit de vertaling blijkt echter dat uw naam reeds vermeld wordt in de eerste dreigbrief. Uw inconsistente verklaringen over de inhoud en data van deze documenten ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Wat betreft deze documenten moet ook worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Ook is het opmerkelijk dat uw familie niets meer ondernam om uw vader te zoeken nadat hij verdween. Er werd geen poging ondernomen om meer informatie in te winnen (NPO, p. 23), hetgeen onwaarschijnlijk lijkt. Hiernaar gevraagd, vraagt u zich af hoe uw familie uw vader kan proberen te vinden (NPO, p. 23). Dit doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het ook onduidelijk waarom de taliban zo lang hebben gewacht met langskomen. U stelde dat uw vader net voor uw vertrek uit Afghanistan in augustus 2021 een laatste dreigbrief ontving (NPO, p. 6). Gevraagd of er nog iets gebeurde sinds uw vertrek zei u dat de taliban zeven of acht maanden geleden langskwamen om u te zoeken (NPO, p. 9). Dit is echter meer dan een jaar nadat de laatste dreigbrief werd verstuurd. Gevraagd hoe het kwam dat de taliban zo lang hadden gewacht voor ze opnieuw langskwamen, zei u dat u dat u het niet wist, maar dat ze misschien bezig waren met hun werk omdat ze Afghanistan overnamen (NPO, p. 23). Dat de taliban, die uw vader drie brieven stuurden en bovendien sterk stonden in uw regio (NPO, p. 16-17), bijzonder laks te werk gingen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara en die van uw vader houden enkel verband met jullie identiteit maar tonen uw problemen niet aan. Uw medisch dossier toont aan dat u bent behandeld in het ziekenhuis voor TBC, maar houden opnieuw geen verband met uw problemen.

De dreigbrieven en oproepingsbrief van de taliban en de werkdocumenten van uw vader werden hierboven reeds besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afgh

[anistan update 1 July 31 October 2022.pdf](#)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op

vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht

vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans

35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is.

Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan

de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Waar de commissaris-generaal stelt dat het gestelde gedrag van verzoeker opvallend is, merkt hij op dat hij zich baseerde op zijn taskara en de verklaring van zijn moeder en verwijst hij naar de Verklaring DVZ, vraag 3. Hij stelt dat de commissaris-generaal rekening moet houden met de problematiek rond de leeftijden en de vaststelling ervan in Afghanistan. Hij stelt dat Afghanen geen verjaardagen vieren, geen tellingen bijhouden en vaak een vermoedelijke leeftijd weergeven en dat hem bezwaarlijk verweten kan worden welke leeftijd er genoteerd werd op zijn taskara aangezien die door de autoriteiten wordt geregistreerd. Verzoeker citeert ter staving uit Landinfo, “*Report Afghanistan: Tazkera, passports and other ID documents*” en stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte meent dat hij de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden omdat de leeftijd niet overeenkwam met de controversiële botscan. Vervolgens betoogt verzoeker dat hij bij DVZ wel vermeldde dat zijn vader een malik was maar dat hij nauwelijks de kans kreeg om zijn relaas op behoorlijke wijze uit de doeken te doen maar dat hij telkens werd onderbroken met de mededeling dat hij bij het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om in detail te treden. Hij geraakte bij de DVZ bijgevolg niet verder dan het eerste deel van de tweeledige problematiek van zijn vader toe te lichten en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde hij spontaan aan dat hij en zijn vader nu gezocht worden door de taliban omwille van het werk van zijn vader als malik: “...” (notities PO, p. 9).

Hij meent dat omwille van de *modus operandi* van de commissaris-generaal er een onvolledig relaas wordt genoteerd tijdens het interview bij de DVZ en besluit tot een tegenstrijdigheid die er geen is. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal zichzelf tegenspreekt waar zij zelf aangeeft dat er niet kan verwacht worden dat verzoeker over uitgebreide details beschikt, maar hem toch verwijt oppervlakkige verklaringen te hebben afgelegd. Verzoeker benadrukt desalniettemin dat zijn vader geen details over zijn werk met hem deelde aangezien hij nog een kind was en ook niet aan zijn vrouw. Zijn vader is vermist sinds de machtsovername en zijn moeder kan niet in naam van zijn vader spreken en hem evenmin details vragen om aan verzoeker mee te delen: “...” (notities PO, p. 5). Hij heeft uitvoerig verteld wat hij wist over het werk van zijn vader: “...” (notities PO, p. 12-13) maar de commissaris-generaal laat deze details volledig links liggen en besluit ten onrechte dat hij het werk van zijn vader als malik niet aannemelijk maakt.

Met betrekking tot het profiel van zijn vader als hoofd van de NSP volhardt verzoeker in zijn verklaringen over de werking van de NSP. Wat betreft de periode waarin zijn vader startte bij de NSP benadrukt hij dat hij nog zeer jong was en bijgevolg een schatting maakte van hoeveel jaar geleden zijn vader startte bij de NSP : “...” (notities PO, p. 15) en dat hij bovendien geen contact meer heeft met zijn vader om verdere details te vragen aangezien zijn vader vermist is: “...” (notities PO, p. 5, 9).

Waar in de bestreden beslissing geen geloof gehecht wordt aan het feit dat verzoeker bepaalde taken in opdracht van zijn vader uitvoerde, benadrukt verzoeker andermaal dat hij weinig tijd kreeg om zijn volledig relaas toe te lichten tijdens het interview bij de DVZ en voegt eraan toe dat zijn vader een ware patriarch was en trachtte zoveel mogelijk te doen voor de vooruitgang en ontwikkeling van zijn thuisland en bijgevolg verzoeker sporadisch ook taken liet uitvoeren. Verzoeker voerde deze taken uit met veel voorzichtigheid en in het geheim: “...” (notitie PO, p. 22).

Inzake de voorgelegde dreigbrieven benadrukt verzoeker dat tijdinzichten voor hem moeilijk zijn en dat hij telkens een schatting maakte van de data zonder dit met zekerheid te benoemen en hij verklaarde ook dat het lezen van handgeschreven documenten in zijn moedertaal moeilijk is, de moeite heeft gedaan om die documenten na te lezen, maar deze niet zo goed begrepen te hebben: “...” (notities PO, p. 7).

Tenslotte betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal absoluut niet redelijk is, waar zij stelt dat het onduidelijk is waarom de taliban zo lang hebben gewacht met langskomen. Hij merkt op dat de taliban onvoorspelbaar zijn en dat er geen draaiboek is waarin hun werkwijze wordt uiteengezet en benadrukt dat hij geen controle heeft over de gedragingen en handelingen van de taliban.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is tewerk gegaan en dat hem ten onrechte de vluchtelingenstatus werd geweigerd.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zet vervolgens uiteen waarom hij meent dat het onmogelijk is om terug te keren naar om het even waar in Afghanistan en dus als vluchteling moet erkend worden. Hij wijst er op dat de situatie in Afghanistan drastisch veranderd is en dat de veiligheids-en mensenrechtensituatie in grote delen van Afghanistan grondig gewijzigd is. Uit verschillende objectieve rapporten blijkt dat de precaire veiligheidssituatie in Afghanistan enkel verslechterd is onder het talibanbewind en verzoeker citeert onder meer een uitspraak van Nathalie Broadhurst, plaatsvervangend permanent vertegenwoordiger van Frankrijk bij de Verenigde Naties van 20 december 2022. De situatie is twee jaar na de machtsovername door de taliban desastreus, zo stelt verzoeker die hierover ook de secretaris-generaal van Amnesty International citeert in een persbericht van 6 maart 2023, UNHCR, de Raad van de Europese Unie en ECRE in een working paper van 18 maart 2023. Het gaat volgens verzoeker niet op te beweren dat de situatie in Afghanistan verbeterd zou zijn. Er is sprake van grove mensenrechtenschendingen die worden bewerkstelligd door de strikte interpretatie van de sharia door de taliban dat resulteert in straffen die volgens UNAMA wreed, onmenselijk en vernederend zijn. Verzoeker verwijst in dit verband naar EUAA, Country Guidance: Afghanistan, januari 2023 (p. 45-46). Verder wijst verzoeker erop dat hij meer dan anderhalf jaar in België verblijft en volledig verwesterd is.

Hij verwijst naar UNHCR, “*Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan – Update I*”, February 2023 waarin UNHCR uitdrukkelijk vraagt om het element van terugkeer uit het Westen en het gevaar dat eruit voortvloeit, grondig in acht te nemen. Verzoeker citeert vervolgens uitvoerig uit twee rapporten van Nansen van 2022 en 2021 waarin wordt gesteld dat er geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over terugkeerders vanuit Europa en waarin deze organisatie tot de conclusie komt dat personen die gedurende lange tijd in het Westen verbleven hebben een specifiek risico op vervolging lopen omwille van gepercipieerde verwestering en dat de impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afgaanse onderdanen erg groot is. Verzoeker citeert vervolgens wat het gevaar op vervolging door de taliban betreft het Amnesty International rapport (p. 24) en stelt dat verschillende bronnen aantonen dat Afghansen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen. Verder zet verzoeker uiteen dat in een recente video de taliban hun positie tegenover Westerse ideologieën bevestigden door te zeggen dat “*the Deviants are those who are trained in the poisonous deviant beliefs of atheism, communism, secularism, democracy and other satanic western and disbelieving ideologies in order to mislead the Muslims with their deviant ideologies*” en citeert uit een arrest van de Raad van 27 november 2020 waarin de vluchtelingenstatus werd toegekend op grond van toegeschreven politieke overtuiging. Hij betoogt verder dat hij reeds meer dan anderhalf jaar in België is en volledig geïntegreerd is, hij enkel nog Westerse waarden deelt en er een reëel gevaar bestaat in zijn hoofde voor onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en dat hem ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd werd. Verzoeker stelt vervolgens dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus mocht de Raad van mening zijn dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Hij argumenteert dat hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven deze beloften met veel scepsis worden onthaald omdat er immers geen enkele garantie is dat de taliban niet zullen terugkeren naar het eerdere

schrikbewind. Verzoeker citeert ter staving uit onder meer de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, de reeds geciteerde “*Guidance note*” van UNHCR van februari 2023.

Hij stelt dat de taliban een parallel rechtstelsel hanteren dat gebaseerd is op een strikte interpretatie van de sharia dat naast executies leidt tot wrede, onmenselijke en vernederende straffen. Verzoeker citeert vervolgens het Nansen rapport (p. 34-35 en 47). Verzoeker betoogt vervolgens dat er na de overname door de taliban een periode was van daling van onschuldige slachtoffers maar dat er opnieuw een stijging is geweest eind vorig jaar tot begin dit jaar. Verzoeker meent dat het feit dat de commissaris-generaal enkel cijfers naar boven haalt die spreken over incidenten van 2021-2022 niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek en hij citeert in dit verband een rapport van de General Assembly Security Council over de situatie in Afghanistan en de Nansen Note 3-22 (p. 33-34). Hij stelt dat de commissaris-generaal bezwaarlijk kan beweren dat verzoeker naar Afghanistan kan terugkeren en er een menswaardig leven kan leiden en argumenteert dat noch de COI Focus rapporten, noch de EASO “*Afghanistan security*” rapporten het tegendeel bewijzen wat betreft verwesterde Afghanen die terugkeren. Hij wijst erop dat er tot op heden geen duidelijk standpunt bekend is van de taliban omtrent terugkeerders uit het Westen en citeert hierover de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, p. 77-78. Ook het UNHCR benadrukt dat tot op heden geen duidelijk beleid wordt toegepast door de taliban en verzoeker stelt dat in het licht van een onduidelijk beleid inzake terugkeerders uit het Westen en het handhaven van een zeer streng Islamitisch beleid met toepassing van fysieke straffen, bezwaarlijk kan worden besloten dat verzoeker geen risico loopt omwille van zijn terugkeer uit het Westen samen met zijn verwesterd profiel.

Tot slot stelt verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de alsmaar groeiende drieging van ISKP en citeert in dit verband het artikel in The Diplomat, “*Islamic State Khorasan Province is a Growing Threat in Afghanistan and Beyond*”, 29 april 2023 (internetlink). De commissaris-generaal minimaliseert het huidige gevaar omwille van de ISKP en stelt dat zij enkel gerichte aanvallen uitvoeren maar er moet rekening worden gehouden met het feit dat ISKP wijsverspreid is in Afghanistan en dat de taliban er niet in slagen de invloed van deze groepering in te perken. Verzoeker citeert ook uit het NANSEN rapport van 2022 (p. 41-42).

Verzoeker besluit dat dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel schendt alsook de materiële motiveringsplicht. Verzoeker vraagt in hoofde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs pro deo;

3. Aanvullende nota

3.1. De commissaris-generaal legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van 15 december 2023 neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

(1) EUAA COI Query “*Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) EASO, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf; (6) EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (7) EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (8) EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (9) UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>; (10) COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn beschermingsverzoek ondermeer zijn originele taskara en een kopie van de taskara van zijn vader neer (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 en 2). De door de commissaris-generaal geuite twijfels over verzoekers persoonlijk profiel betreffen enkel zijn leeftijd, maar niet zijn identiteit en Afghaanse nationaliteit. Evenmin wordt betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Shehk Maidan, in het district Heskah Mena van de provincie Nangarhar.

In de bestreden beslissing wordt de algemene geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel getrokken op basis van het gegeven dat verzoekers bij aankomst verklaarde 17 jaar oud te zijn terwijl de leeftijdstest uitwees dat hij op 3 maart 2022 vermoedelijk 20,25 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1, 59 jaar. Het verschil tussen de door verzoeker opgegeven leeftijd en het resultaat van de leeftijdstest is niet van die aard dat hieruit een bewuste misleiding kan worden afgeleid of dat niet zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker bij de indiening van zijn beschermingsverzoek ervan overtuigd was dat hij 17 jaar oud was. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat vele Afghanen hun exacte geboortedatum en leeftijd niet kennen en dat vaak een schatting wordt gemaakt van de leeftijd van een persoon bij de uitreiking van een taskara (zie Landinfo, *“Afghanistan: Tazkera, passports and other ID documents”*, p. 9 geciteerd in CGVS, COI Focus, *“Afghanistan Corruptie en documentenfraude”*, 14 januari 2021 (update)). Dat deze vaststellingen als dusdanig verzoekers algemene geloofwaardigheid aantasten, kan niet worden bijgetreden.

De Raad stelt evenwel ook vast dat uit niets kan blijken dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid onder artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State om een beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de Dienst Voogdij en wijst er op dat de beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast.

Het voorgaande neemt niet weg dat aan verzoeker de problemen die hij vreest met de taliban omwille van de activiteiten van zijn vader en zijn betrokkenheid daarbij om de hieronder uiteengezette redenen niet aannemelijk maakt.

5.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op zijn vrees voor vervolging door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader als hoofd van het Nationale Solidariteitsprogramma (NSP)

in het district Heskah Mena en als malik. De Raad verwijst voor de samenvatting van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten naar de rubriek 'feitenrelaas' in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt gecontesteerd.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat verzoeker geen vrees voor vervolging omwille van de activiteiten van zijn vader voor de machtsovername niet aannemelijk maakt.

Zo stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekers verklaringen over zijn vaders functie als malik zeer vaag en oppervlakkig blijven. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn vader malik van het dorp werd ongeveer 15 jaar geleden. Volgens verzoeker deed hij in die hoedanigheid jirga's wanneer er problemen waren tussen de dorpelingen en stempelde hij de formulieren van personen die naar het leger wilden (notities PO. 15, 12, 13). Wanneer wordt gevraagd naar specifieke zaken waarin zijn vader bemiddelde, verklaart verzoeker *"Ja. Iemand had een probleem op het veld. Ik weet enkel dat het een probleem op het veld was, maar exact weet ik niet door wat. Ze hadden dat probleem, dus mijn vader belde de ouderen en die mensen naar ons gasthuis. En dan luisterde hij naar hen, hun problemen en dan maakte hij een beslissing en loste hij het op"*. Gevraagd wat de oplossing was, verklaart verzoeker dat hij het niet weet (notities PO, p. 13). Zelfs rekening houdend met het gegeven dat verzoeker nog minderjarig was in de periode waarin hij de activiteiten van zijn vader situeert, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker meer details zou kunnen verstrekken over de rol van zijn vader als malik, gelet op het feit dat zijn vader 15 jaar lang deze functie zou hebben uitgeoefend. Verzoeker verklaarde bovendien dat hij zijn vader hielp bij zijn werk. Er kan dan ook verwacht worden dat hij, zelfs indien wordt aangenomen dat zijn vader niet alle details van zijn werk als malik besprak met verzoeker, toch meer concrete kennis zou hebben van de zaken waarin zijn vader bemiddelde en welke oplossing uit de bus kwam, onder meer doordat hij zijn vader hielp, wat volgens zijn verklaringen vooral inhield dat hij documenten moest brengen naar "ouderen" of naar de organisatie waarvoor zijn vader beweerdelijk werkte (notities PO, p. 18). Uit de door verzoeker neergelegde foto van een malik-stempel kan niet worden afgeleid dat hij van zijn vader was zoals hij beweert, zodat hieruit niet kan blijken dat zijn vader een malik was. De Raad kan de analyse in de bestreden beslissing dan ook onderschrijven waar op goede goede gronden wordt gemotiveerd dat *"Daarnaast is uw kennis over de werkzaamheden van uw vader als malik bijzonder vaag en waren uw verklaringen zeer oppervlakkig. U verklaarde dat uw vader ongeveer vijftien jaar geleden malik werd toen hij hiervoor werd aangeduid door alle ouderen van het dorp (NPO, p. 13). U stelde dat uw vader jirga's organiseerde als er problemen waren tussen de dorpelingen. Gevraagd hoe uw vader problemen oploste zei u niet exact te weten hoe hij dit deed, maar dat hij naar de andere ouderen belde en luisterde. Gevraagd of u zich een zaak herinnerde, bleef u vaag en zei u dat iemand een probleem had op zijn veld, maar verder wist u er niets meer over. Uw vader luisterde naar hun, nam een beslissing en loste het op. Gevraagd wat de oplossing was, antwoordde u dit niet te weten (NPO, p. 13). Dat u zich geen enkele zaak concreet herinnert is gezien het feit dat uw vader gedurende meer dan vijftien jaar malik was zeer merkwaardig te noemen. Verder legde u een foto van de malik-stempel van uw vader voor. Men kan uit deze foto echter niet afleiden dat de stempel tot uw vader behoorde. Van u kan niet worden verwacht dat u alle details van uw vaders activiteiten kan weergeven, toch kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u over meer gedetailleerde kennis beschikt in dit verband aangezien u jarenlang thuis hebt gewoond tussen andere familieleden, uw vader thuis woonde, u maandelijks contact heeft met uw moeder (NPO, p. 9) en u stelt voor uw leven te vrezen omwille van deze activiteiten (NPO, p. 7). U maakt, gelet op bovenstaande vaststellingen, niet aannemelijk dat uw vader werkzaam was als malik van uw dorp."*

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen ernstig verweer voert tegen deze pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. Hij beperkt zich immers door zijn verklaringen zoals weergegeven in de notities van het persoonlijk onderhoud inzake de activiteiten van zijn vader, het genoemde voorbeeld dat hij gaf van een concrete zaak en zijn verklaringen over de betekenis van jirga's in het algemeen te citeren en te stellen dat de commissaris-generaal deze details volledig links laat liggen. Daarmee weerlegt verzoeker geenszins de pertinente vaststellingen dat hij ondanks het feit dat zijn vader 15 jaar malik zou zijn geweest slechts vage en oppervlakkige verklaringen aflegt over zijn activiteiten in die hoedanigheid en slechts zeer summier informatie kan geven over een concrete zaak waarin zijn vader bemiddeld zou hebben. Dat hij kon uitleggen wat een jirga is, waar deze in zijn dorp werden gehouden en ook de namen van andere maliks kon geven, wat blijkt uit de door hem geciteerde verklaringen, doet hieraan geen afbreuk. Het gaat immers om kennis over een in Afghanistan wijdverspreide traditionele vorm van conflictbemiddeling en de namen van een aantal maliks in zijn dorp. Dit doet geen afbreuk aan de terecht vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet verder komt dan zeer vage en oppervlakkige verklaringen over de specifieke activiteiten van zijn vader als malik en dat hij bijgevolg niet aannemelijk maakt dat zijn vader daadwerkelijk malik was. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker

verklaarde nog steeds met zijn moeder contact te hebben en dus ook via haar verdere informatie zou hebben kunnen bekomen. Dat zijn moeder niets zou weten over zijn vader activiteiten als malik, zoals verzoeker nog betoogt in het verzoekschrift, is een loutere bewering en uit niets kan blijken dat verzoeker zijn moeder hierover bevroegd zou hebben.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader malik was. De vaststelling dat verzoeker bij de DVZ niet vermeldde dat zijn vader malik was, beschouwt de Raad als een overtollig motief. Verzoekers betoog dat hij dit wel vermeldde, wat overigens niet kan blijken uit de vragenlijst CGVS en hij er niet genoeg tijd kreeg om alles te vertellen en hem gezegd werd dat hij bij het CGVS alles in detail kon vertellen, kan dan ook geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Voorst stelt de Raad vast dat verzoeker ook de beweerde activiteiten van zijn vader als hoofd van het Nationale Solidariteitsprogramma (NSP) in zijn district aannemelijk maakt. Verzoeker verklaarde hierover dat zij vader hoofd was van het National Security Program in hun district. Hij stelt dat hij ongeveer 8 of 9 jaar geleden deze functie opnam (notities PO, p. 12) en later dat *“Dan ongeveer 8 jaar geleden. Het National Solidarity Program; de organisatie kwam daar, ze wilden een hoofd aanduiden, de ouderen verkozen mijn vader voor dit. (...)”* (notities PO, p. 15). Volgens zijn verklaring stopte zijn vader met dit werk *“omdat de taliban het land overnam”* (notities PO, p. 15) en verdween hij één dag voor de machtsovername (notities PO, p. 5), waarop verzoeker op de dag van de machtsovername het land verliet. Hieruit blijkt dat volgens zijn verklaringen zijn vader actief werd voor het NSP ongeveer in 2015 en voor dit programma bleef werken tot de machtsovername. Uit de landeninformatie met betrekking tot het NSP die werd opgenomen in het administratief dossier blijkt evenwel dat het NSP-project in drie fasen werd uitgerold tussen 2002 en 2016 (UNHABITAT, *Analytic Closure Report National Solidarity Programme* (NSP), 2017, p. 6), zodat verzoekers verklaring dat zijn vader tot aan de machtsovername voor dit programma actief was, niet strookt met de objectieve landeninformatie in het administratief dossier. Verzoeker brengt ook geen objectieve landeninformatie bij waaruit zou kunnen blijken dat de informatie in het artikel van UNHABITAT niet correct zou zijn of dat dit programma daarna verlengd zou zijn. Dat hij zelf nog zeer jong was en een schatting maakte van hoeveel jaar geleden zijn vader startte bij de NPS, zoals hij betoogt in het verzoekschrift, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker verklaarde tot tweemaal toe dat zijn vader acht of negen jaar geleden hoofd werd van de NSP en dat hij moest stoppen vanwege de machtsovername. Zelfs indien verzoeker een schatting maakte van de periode waarin zijn vader startte doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat hij wel degelijk verklaarde dat zijn vader tot de machtsovername voor de NSP werkte en dat dit niet overeenstemt met de objectieve landeninformatie over dit programma. Ook het feit dat hij geen contact meer heeft met zijn vader om verdere details te vragen over zijn werk bij de NSP, kan niet anders doen besluiten. Verder stelt de Raad vast dat ook de door verzoeker neergelegde documenten met betrekking tot de beweerde activiteiten van zijn vader voor de NSP niet volstaan om aan te tonen dat zijn vader daadwerkelijk voor dit programma werkte zoals hij beweert. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Ook legde u een aantal documenten neer ter ondersteuning van uw vaders functie binnen het NSP. Hier moet echter opgemerkt worden dat er op de aanbevelingsbrief van ‘engineer A. W. H. Capt’ staat dat het project opstartte op 11 januari 2011, en dat uw vader dus meer dan twaalf jaar geleden jaar geleden begon met werken voor het project. Dit is echter een verschil van meer dan vier jaar met uw verklaringen. Bovendien staat er in de brief geschreven dat uw vader werd toegewezen aan A. W. H. Capt, het hoofd van de Plattelandsontwikkeling en Rehabilitatieafdeling Netwerkmisssie. Er werd bovendien nergens vermeld dat uw vader het hoofd van het NSP was in uw regio.*

Verder legt u nog een ander document voor van het NSP waarin staat dat Engineer A. W. H. de ‘director of the Rural Rehabilitation and Development Directorate’ is. Van uw vader wordt geen melding gedaan. Bovendien dateert dit document van 12 juni 2006. Dit is een verschil van meer dan negen jaar met uw verklaringen. U kon verder ook niet veel zeggen over de documenten die in het Engels geschreven werden en had dit ook niet laten vertalen (NPO, p. 5). Het CGVS benadrukt dat van u kan worden verwacht dat u gedetailleerde verklaringen aflegt over uw vervolgingsfeiten en dat u ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van uw relaas waarvan u geen kennis heeft. Deze vaststellingen bevestigen bijkomend dat er aan het werk van uw vader bij het NSP geen geloof kan worden gehecht. Aangezien u verklaart dat het werk van uw vader één van de oorzaken van uw problemen met de taliban vormt wordt, het geloof in uw asielmotieven ernstig aangetast.” De Raad stelt vast dat deze motieven correct zijn en steun vinden in het administratief en dat verzoeker deze motieven volledig ongemoeid laat in het verzoekschrift zodat deze onverkort overeind blijven.

Uit het voorgaande blijkt reed dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat zijn vader malik was en hoofd van het NSP in zijn district zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn

verklaringen dat hij zijn vader hielp bij zijn werk. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over de taken die hij moest uitvoeren eveneens zodanig vaag en oppervlakkig zijn en niet aannemelijk in de door hem geschetste context waarbij zijn vader reeds meermaals bedreigd zou zijn geweest omwille van zijn activiteiten toen verzoeker hem hielp, dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Hierover wordt op goede gronden in het bestreden beslissing gesteld dat *“Verder bleek uw kennis over de taken die u moest uitvoeren oppervlakkig en vaag. U stelde dat uw vader u belde om bepaalde documenten te gaan afgeven. U wist echter niet welke documenten dit waren, aan wie u ze moest geven, waarvoor ze dienden en wie deze hadden aangevraagd (NPO, p. 11). Ook is het heel opmerkelijk dat uw vader u vroeg om deze taken uit te voeren. Uw vader werd namelijk meermaals bedreigd omwille van zijn functies als malik en hoofd van de NSP en dook hierdoor ook meermaals onder (NPO, p. 15). Dat hij u vroeg om zijn taken over te nemen is gezien de onveilige situatie waarin uw vader zich bevond niet aannemelijk. Door zijn taken aan u door te geven bracht hij u ook immers in gevaar. Gevraagd of dit niet gevaarlijk was, antwoordde u instemmend, maar dat u het deed om het land te dienen (NPO, p. 22). Dat uw vader zo onvoorzichtig omging met uw veiligheid komt gezien de door u geschetste situatie niet aannemelijk over.”*. Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente motieven te weerleggen door te stellen dat zijn vader *“een ware patriarch was en trachtte zoveel mogelijk te doen voor de vooruitgang en ontwikkeling van zijn thuisland”* en daarom verzoeker ook sporadisch taken liet uitvoeren die verzoeker in het geheim deed. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader voor het NSP werkte, zodat verzoekers betoog dat hij zoveel mogelijk voor het land wou doen en daarom verzoeker inschakelde niet dienstig is. Het zelfde geldt voor het feit dat hij dit in het geheim zou gedaan hebben. Bovendien doet dit betoog evenmin enige afbreuk aan de pertinente vaststelling dat verzoekers verklaringen over de taken die hij zelf zou hebben uitgevoerd zeer vaag en oppervlakkig waren. Indien verzoeker daadwerkelijk opdrachten voor zijn vader zou hebben uitgevoerd, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij deze meer gedetailleerd en concreet zou kunnen beschrijven. Bovendien voert verzoeker geen enkel verweer tegen de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat zijn vader verzoeker op die manier in gevaar zou brengen, aangezien hij bedreigd zou zijn geweest omwille van zijn activiteiten voor het NSP. Waar verzoeker nog betoogt dat hij zeer weinig tijd kreeg tijdens het interview bij de DVZ en niet de gelegenheid kreeg om zijn volledig relaas te doen en daarmee tracht te verklaren waarom hij zijn werk voor zijn vader niet vermeldde bij de DVZ, doet dit evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen, die reeds volstaan om te besluiten dat hij niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn vader taken uitvoerde, wat de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnt.

Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde dreigbrieven die verzoekers vader van de taliban zou gekregen hebben, stelt de Raad na lezing ervan in het licht van verzoekers verklaringen hierover, in navolging van de bestreden beslissing vast dat de inhoud ervan op een aantal punten niet strookt met zijn verklaringen en dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover bijkomend ondergraven wordt. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Waar u nog aanhaalt dat uw vader verschillende brieven van de taliban heeft ontvangen, moet op verschillende vaststellingen worden gewezen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover ondergraven. Vooreerst komen de data die op de dreigbrieven staan niet overeen met uw verklaringen. U verklaarde dat uw vader de invitatiebrief ongeveer drie maanden voor uw vertrek ontving, dat hij de eerste dreigbrief ongeveer twee maanden voor de val van de overheid ontving en dat hij de tweede brief ongeveer anderhalve maand voor de val van de overheid ontving (NPO, p. 6). Dit klopt echter niet met de data die op de brieven staan.*

De invitatiebrief zou op 14 januari 2021 verstuurd zijn, wat vier maanden voor uw verklaarde datum ligt. De eerste dreigbrief zou op 14 mei 2021 verstuurd zijn, wat een maand voor uw verklaarde datum ligt. De tweede dreigbrief werd volgens uw verklaringen ongeveer anderhalve maand na het ontvangen van de eerste dreigbrief verstuurd, net voor de val van de overheid en dit klopt opnieuw niet met de data die op het document vermeld staat. De tweede dreigbrief zou namelijk op 13 juli 2021 verstuurd worden, dit is ongeveer een maand voor uw verklaarde datum. Verder verklaarde u ook dat uw naam enkel in de tweede dreigbrief werd vermeld (NPO, p. 5). Uit de vertaling blijkt echter dat uw naam reeds vermeld wordt in de eerste dreigbrief. Uw inconsistente verklaringen over de inhoud en data van deze documenten ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Wat betreft deze documenten moet ook worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”. De Raad stelt andermaal vast dat verzoeker geen ernstig verweer voert tegen deze motieven die pertinent zijn en steun vinden in het

administratief dossier. Door louter te stellen dat tijdinzichten moeilijk zijn voor hem en hij telkens een schatting maakte en dat het lezen van handgeschreven documenten in zijn moedertaal voor hem moeilijk is, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker blijkbaar de inhoud van de documenten die hij zelf neerlegde niet kende. Indien hij de inhoud ervan niet verstond, zoals hij beweert, kan redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij hierbij hulp zou inroepen vooraleer hij dit zou neerleggen. De vaststelling dat hij dit blijkbaar niet deed, lijkt minstens aan te tonen dat hij hier zelf niet veel belang hechtte en ondermijnt verder het gewicht dat hieraan moet worden gegeven. Hoe dan ook moeten deze documenten samengelezen worden met het geheel van zijn verklaringen en kan hieruit niet anders dan besloten worden dat deze niet geloofwaardig zijn.

Tenslotte wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat volgens zijn verklaringen de taliban pas zeven of acht maanden geleden bij verzoekers ouderlijk huis langskwamen om hem te zoeken, hetzij meer dan een jaar nadat de laatste dreigbrief werd verstuurd. In het licht van de beschikbare landeninformatie, waaruit onder meer blijkt dat de taliban na de machtsovername heel wat personen die actief waren voor de voormalige overheid of buitenlandse organisaties viseerden, is het niet aannemelijk dat de taliban zolang na de machtsovername zouden gewacht hebben om naar het huis van zijn vader te gaan op zoek naar verzoeker. Gelet op voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vader voor het NSP werkte, ondergraaft deze vaststelling verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verzoekers algemene betoog dat hij geen controle heeft over de gedragingen en handelingen van de taliban, kan niet anders doen besluiten.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund. De Raad stelt tenslotte nog vast dat verzoeker de motieven inzake de door verzoeker neergelegde medische documenten verder ongemoeid laat en hieraan evenmin een vrees voor vervolging aan koppelt. Het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten in acht genomen en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoeker de door hem voorgehouden activiteiten van zijn vader en zijn eigen betrokkenheid hierbij niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn en bijgevolg evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van deze activiteiten vervolging riskeert in geval van terugkeer naar Afghanistan.

5.4. Verzoeker voert in het verzoekschrift ook aan dat hij vervolging vreest omwille van het feit dat hij volledig verwesterd is. Hij verwijst naar de in punt 2.2. vermelde rapporten en naar het feit dat hij reeds anderhalf jaar in België is en enkel nog de westerse waarden deelt.

5.4.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het zich op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land

van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, X tegen *International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is

in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.4.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, August 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders.

Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, January 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou kunnen blijken dat hij verwesterd is of de religieuze, morele en sociale normen in het buitenland heeft overschreden of als dusdanig zou kunnen gepercipieerd worden in geval van terugkeer naar Afghanistan en zijn regio van herkomst. Verzoeker was reeds meerderjarig toen hij in België aankwam in februari 2022 en biedt verder geen enkel zicht op de aard van zijn activiteiten zijn aankomst in België. Er zijn geen elementen voorhanden waaruit kan worden afgeleid dat bij verzoeker sprake is van verwestering of normoverschrijding in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt of dat bij hem sprake is van een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, noch dat hij behoort tot een specifieke sociale groep.

Verzoeker betoogt weliswaar dat hij volledig verwesterd is na anderhalf jaar verblijf in België maar concretiseert dit op geen enkele wijze en legt ook geen enkel document neer waaruit die zou kunnen blijken. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in haar regio van herkomst. Hij maakt met zijn summier betoog evenmin concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer.

De Raad wijst er op dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken.

Daarbij merkt de Raad ook op dat verzoeker in zijn verzoekschrift enkel verwijst naar dezelfde of gelijklopende informatie als onderzocht is in de bovenstaande analyse. De door verzoeker aangehaalde informatie is dus niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen.

Verder stelt de Raad vast dat uit het voorgaande is gebleken dat hij geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Waar verzoeker nog wijst op een leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) concreet moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Door aldus louter te verwijzen naar algemene informatie, toont verzoeker geen persoonlijke vervolgingsvrees aan.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

6.3. In zoverre verzoeker zich beroept op de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan na 15 augustus 2021, wijst de Raad er op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeiend uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker brengt geen elementen aan die anders doen besluiten.

Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die anders doet besluiten. Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. Door louter te citeren uit dezelfde landenrapporten als diegene waarop de commissaris-generaal zich baseert en waarop bovenstaande analyse is gebaseerd toont verzoeker geenszins aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden

tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", January 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10). In de periode 1 juli tot 30 september 2023 registreerde ACLED in totaal 1 618 incidenten, UCDP 781 incidenten (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 29). In deze periode bleef volgens zowel de ACLED als de UCDP data Kaboel de provincie met het hoogste aantal geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar en Pansjir. Volgens de ACLED data volgden daarna Badakhstan en Baghlan als vierde en vijfde meest door incidenten getroffen provincies, terwijl volgens de UCDP data Baghlan en Nangarhar de vierde en vijfde meest door incidenten getroffen provincies waren (*Idem*, p. 30).

UNAMA registreerde voor de periode 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 een totaal van 3 774 burgerslachtoffers, waarvan 1 095 doden en 2 679 gewonden als gevolg van IED's (2 814 burgerslachtoffers), "explosive remnants of war" (639 burgerslachtoffers) en "targeted killings" (148 burgerslachtoffers). De meerderheid van de slachtoffers als gevolg van IED's viel in het kader van aanslagen door ISKP (1 701) maar 1 095 slachtoffers vielen als gevolg van IED aanvallen die nooit werden opgeëist of waarvoor UNAMA geen verantwoordelijke actor kon identificeren (UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", 15 August 2021 – 30 May 2023, p. 5-6). Het gaat om een significante daling van het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan sinds de machtsovername in vergelijking met de vorige jaren.

Hoewel een daling van het aantal zelfmoordaanslagen in deze verslagperiode werd genoteerd, werd geen evenredige daling van burgerslachtoffers door zelfmoordaanslagen vastgesteld.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023.

Verzoekers betoogt dat er opnieuw een stijging is waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers en dat in de bestreden beslissing enkel verwezen wordt naar incidenten in 2021 en 2022 en zijn algemene verwijzing naar een rapport van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 27 februari 2023 en het Nansen rapport van 2022 kan, gelet op de actualisering van de landeninformatie inzake de veiligheidssituatie en het willekeurig geweld in Afghanistan door de commissaris-generaal door middel van haar aanvullende nota die recentere informatie bevat en waarop bovenstaande analyse is gebaseerd, niet tot een ander besluit leiden.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het willekeurig geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat verzoeker, wanneer hij terugkeert naar deze regio, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid als gevolg van dit geweld in het kader van het gewapend conflict in Nangarhar.

Verzoeker doet geen dergelijke persoonlijke omstandigheden gelden, noch kunnen dergelijke omstandigheden blijken uit het rechtsplegingsdossier.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET